

1 Juni – Rouwhulde

Ter gelegenheid van de inhuldiging der gedenkplaat in onze school op heden, 1 Juni 1947, hebben wij een 'Hulde-uitgave' opgesteld, gewijd aan de nagedachtenis van allen, jongeren en ouderen, die nauw aan onze instelling verbonden waren en vielen als slachtoffers van de nazigesel gedurende de vijf gruwelijke oorlogsjaren, hetzij in concentratiekampen, hetzij op het veld van eer. Zij behoren tot de geschiedenis.

In die zin ook willen wij onze warme hulde brengen aan hen allen, die niet meer uit deze hel weerkeerden, die hun volk geëerd en hun vaderland gediend hebben. Maar onze aandacht gaat in het bijzonder naar onze dierbare medestudenten, naar de leraars en weldoeners van onze school. Wij hebben hen gekend, terwijl zij nog in ons midden vertoefden, en we konden niet twifelen aan hen. Hoe velen onder hen waren zich er niet van bewust dat de nachtelijke klop op de deur van hun leven komen moest, en dat ze zich niet aan een bijna gewisse dood konden onttrekken in het vervullen van hun plichten. Het was een reden te meer voor hen om hun eigen leven veil te hebben tot het behoud van ons aller rechten. Zij wisten immers veel te goed wat ze waard waren, dat men hen nooit kon onderdrukken, met hun zelfstandigheidsgevoel, hun edelmoedige toewijding aan eigen bodem, hun overtuigde waardigheid van mens, vrije onafhankelijke mens. Helaas daartoe was haast onvermijdelijk het offer van hun eigen leven vereist. Hebben zij één enkel ogenblik gearzeld?

Daartoe wezen deze enkele bladzijden, die de lijst van hen allen bevat, als een blijvend gedenkschrift van menselijk leed en het hoogste idealisme, gebeiteld in het arduin van de tijd met ons en na ons.

Kunnen wij wel genoegzaam de tragiek van een dergelijke dood beseffen, van een dergelijk afscheid van het leven op een dergelijk moment? Kunnen wij, met onze menselijk beperkte begrippen, het lijden vertolken en de morele strijd van hen die onze belangen als zelfstandig mens beoogden? Is het mogelijk als mens te denken wat door mensen onmenselijk geleden werd? Kunnen we dat?

Wij moeten vergeven maar nooit vergeten. Het is niet nodig dat wij door een blinde haat zouden gevoed worden, maar voor alles blijkt het noodzakelijk dat wij er waakzaam zouden voor blijven, opdat zich dergelijke tonelen van verwaarlozing der menselijke waarden niet meer zouden herhalen. Laten we ons in de toekomst niet meer verrassen, met het oog op het verleden. Remember...

Aan de ouders en familieleden dezer diep-betreurden bieden wij onze innige deelneming en medevoelen in hun rouw aan. Wij vergeten nooit...